

lacions de radi, el despatx dels metges de guàrdia i sala de reconeixements, les habitacions d'aquests metges i dels alumnes interns, les oficines administratives amb el corresponent despatx pel senyor administrador, el de la Presidència i sala de Juntes, el departament per a tallers, un de complementari per a les Germanes de la Caritat, menjadors per al servei domèstic, la calefacció central i un seguit de millores, reformes i reparacions la quantia i importància de les quals es pot apreciar consultant les "Memòries" que cada any publica la Junta administrativa. Durant els 20 anys de vida del Clínic, s'ha remogut tot, de tal manera que es pot ben dir que s'ha fet un altre Hospital. Els que l'haguessin vist en els primers temps del seu funcionament i el vegessin ara, el trobarien completament desconegut. Tot això que hem enumerat s'ha fet valerosament i sense tenir en compte les corresponents engoixes econòmiques, sempre latents. La Junta administrativa, si ha tingut i té l'audàcia de llençar-se a la realització d'obres extraordinàries, ho ha fet sempre pensant que l'acció benèfica i l'acció docent no poden tenir solució de continuïtat i que les fonts de la caritat a Barcelona no han d'estrancar-se mai.

I, en efecte, així ha estat i així és. El sosteniment del Clínic, en tots els seus aspectes, ha costat milions de pessetes i aquestes pessetes s'han pagat amb les consignacions de caràcter oficial i amb l'auxili de la caritat privada que s'ha mostrat generosa i, en moltes ocasions, esplèndida.

La Junta administrativa, entenent que la ciència avança i les necessitats humanes creixen, no es vol deturar davant del que ha fet ni dormir-se sobre els seus llores. És propòsit de la mateixa continuar fent pel Clínic el màxim sacrifici, segura que la seva actuació ha d'inspirar prou confiança perquè l'ajudin econòmicament Corporacions i particulars.

A mesura que vagi comptant amb recursos, anirà creant, d'acord amb la Facultat de Medicina, nous serveis i institucions complementàries, d'absoluta necessitat en una ciutat com Barcelona i mirant sempre al seu esdevenidor per tal que els temps no la trobin desprevinguda ni endarrerida.

L'obra magna a realitzar ha d'ésser, indubtablement, la fundació de la gran Casa de Convalescència. No pot una institució de la índole del Clínic estar mancada d'aquesta obra post-hospitalària, tan indispensable, pel seu com-

plement, sota el punt de vista benèfic i social.

Si l'optimisme i l'entusiasme no manquen, tot això s'anirà portant a terme amb la col·laboració, naturalment, de lo *desconegut*, que és el gran factor amb el qual han de comptar, sempre, les grans institucions que per a viure s'han de refiar dels diners dels altres.

Avui per avui no passen de desigs els grans projectes de la Junta, car té aquesta prou feina per a anar sostenint el Clínic, com fins ara, amb els seus 700 llits i els seus diferents Dispensaris. Abans que tot li convé afegir al seu patrimoni un capital no inferior a 5.000.000 de ptes. Amb aquest reforç tindrà assegurat el sosteniment d'aquesta llits, que són el màxim que pot mantenir i que no permet augmentar la capacitat de l'Hospital.

Allunyada la preocupació pel seu sosteniment, podran destinar-se les almoines, els donatius, els llegats i les herències a totes aquestes obres de què abans parlàvem, acabant per a ésser l'Hospital Clínic de Barcelona una institució model, de gran crèdit, voltada de prestigis i de positiu rendiment científic i benèfic.

Es tan gran el que s'ha fet en 20 anys, que pot qualificar-se de miraculós. Què són 20 anys de vida per a una institució semblant? Ben poca cosa. El Clínic, malgrat, doncs, la seva juvenesa; malgrat faltar-li aquella tradició secular que tant de renom i d'importància dóna a les grans cases benèfiques i hospitalàries, fins al punt que els ciutadans les estimen i veneren com si fossin cosa pròpia i consubstancial; malgrat creure, gran part de l'opinió pública, que pel sol fet d'ésser un Establiment de l'Estat, a l'Estat correspon únicament i simple el conservar-lo i mantenir-lo, posseeix ja un patrimoni respectable integrat per immobles i per efectes públics que constitueixen, alguns d'ells, determinades fundacions amb les quals ja se sostenen una cinquantena de llits, de preferència per a malalts incurables.

Es d'esperar que en el transcurs dels anys i no molts, el Clínic no serà, com fins ara, un Hospital que tingui de viure i fer el seu bé de la manera com tenen de viure i d'actuar l'immensa majoria d'aquestes institucions, sinó que tindrà els mitjans suficients pel desenrotllament de les seves activitats i tal volta sobrants per a poder-les desenrotllar sense engoixes i fins amb esplèndidesa.

Heus aquí tot el que es pot explicar l'any 1926, o sia al cap de 20 anys d'obert, de l'Hospital Clínic de la ciutat de Barcelona.